

Lévai József

Egy ember, kinek kezébe fehér bot kell

Nyílik a kapu, rajta egy fehér bot, s az őt követő gazdája. a kaput zárja, és kissé tétován elindul. Útjában ismerős csatorna, lágy faág, mely megsimogatja hajszálait, egy bukkanó járdán, melyen nem esik el, hisz több éve ismeri; egy kis utcai pad, homokdomb, téglarakás a járda szélén – ezt is megszokta már.

De hopp, a járda véget ér!

A fehér bot tétován libeg; az úttesten vágózó járművek özöne. A vak ember fülelni kezd, a nagy zajban, zavaró lármában próbálja kiszűrni egy járókelő nesztét, lépteit: „Igen van egy! Á, az már elment! De ismét – kipp-kopp, ez meg most jön át.”

Áll, vár. Egyszer csak egy gyerek pattan mellé.

- Csókolom, bácsi; át szeretne menni?
- Igen, átmennék.
- Akkor tessék jönni, éppen zöld a lámpa.

Szaporán lépkedve átérnek a túloldalra.

- Köszönöm, kicsim – mondá a vak ember, - ki tudja, meddig szobrozhattam volna.
- Szívesen, bácsi – s a gyermek továbbviharzik.

A fehér bot, s gazdája a botnak újból nekilődül. Ismét a megszokott dolgok: szemeteskuka, egy csengő nagykapu, melyet botjával koppant; egy harsányan csaholó eb...

- Jó reggelt – köszön rá egy ismerős hang.
- Jó reggelt – viszonozza, felismerve a hangot.
- Munkába, munkába? – kérdi a tolókcocsiban ülő középkorú férfi.
- Igen, oda igyekszem. Na, minden jót!

A pillanatnyi pihenő után továbbindul. Útjában az ismerős bozótos, majd illatos virágágy; a sarkon be kell fordulni, ez simán sikerül, ügyesen kikerülve a falon csücsülő postaládát.

Megy, körülötte járókelők. Újabb átkelőhelyhez ér, megáll, kihúzza magát és fülel. Biztos léptekkel elindul, mert megszólalt a sípoló jel, mely a vak embernek szinte mondja: mehetsz bátran, amíg én sípolok.

A fehérbotos emberünk eltöpreng lépteit közben: de jó is lenne, ha minden gyalogátkelőhelyen hangjelzős lámpa lenne a segítségünkre. De megy, megy, mert mennie kell, várja őt a munkahely; lép, botja koppan, ezek követik egymást sorban...